

PåskeOrdet #2

Skærtorsdag, Johs. 13,1-15; "Jesu forbilledlighed"

v. Signe Helbo, Norddjurslands Valgmenighed

Så blev det skærtorsdag. Dagen som vi kender for Judas' svigt, den sidste nadver og Jesus, der vasker disciplenes fødder. Alligevel synes jeg, du skal finde din Bibel frem, kære læser, så du ved, hvordan ordlyden er, i den tekst jeg har prædikeret ud fra i dagens anledning. For at være helt med, skal du finde samme evangelium som i søndags, nemlig *Johannesevangeliet kap. 13, vers 1-15*. Så tager vi lige en pause her, imens du læser op på de vers...

Der er noget ganske særligt over påsken. Jeg ved ikke, om I har det, som jeg, men for mit vedkommende er påskeugens fortælling mildest talt *gribende*. Som om den stille, akt for akt, griber stædigere og stædigere fat om mit hjerte. Sådan er det, når evangeliet tiltaler os: Det søger at indtage vores hjerter og vores sind. Det ønsker at åbne vores blik for livets fylde. Almindeligvis mærker vi det, når vi søndag efter søndag forsamles i troen. I enkelte nådefulde øjeblikke er vi endog så heldige, at Guds ord rammer os i andre sammenhænge. Som et øjebliks opløftende salighed. Dér hvor alt *mit* for en stund er opløst af samhørigheden med livet selv. Se, dét er evangeliet, når det klinger klarest: en frisættelse fra os selv – en tiltale fra Herren. Og her i påskeugen, hvor det tiltaler os oftere og tydeligere, end vi ellers er vant til, kan man næsten mærke, hvordan dets stædige forkyndelse styrker sit greb om os.

Naturligvis er det i år en anden berøring, vi har med Ordet. I år må vi ikke samles om nadverens fællesskab eller fællessangens åndfulde klang. Dette har for manges vedkommende været kilde til frustration, håbløshed og længsel efter åndeligt nærvær. Men se, Ordet kan heldigvis tiltale os, selvom vi ikke fysisk er sammen – og netop dette er påsken vidnesbyrdet om: at der er et åndeligt fællesskab, der er stærkere end ethvert fysisk. Kristi kærlige fællesskab, der binder alle tider sammen. Dét budskab skal være forbilledet for vort liv. Dét budskab skal åbne vort blik for livets fylde. Det er skærtorsdagens nåde, andet akt i det store fortælling.

Spørgsmålet er, hvad Jesus mener, når han siger til disciplene at han har givet dem et forbillede for at de – og vi med dem – skal gøre, ligesom han har gjort med os. Betyder det, at vi skal være som Jesus?

Forbilledlighed er ofte forbundet med at man skal efterligne. Nogle hævder da også, at de sætter en dyd i at leve som Jesus. Se, troen er jo et spørgsmål mellem Gud og den enkelte. Derfor skal vi allesammen være meget påpasselige med at agere dommer over, hvem der er bedst eller mest kristen. Ikke desto mindre er jeg af den overbevisning, at man skal passe på med at forstå Jesu forbilledlighed som lig med at vi skal leve som ham. Det hverken kan eller skal vi. For Jesus var jo ikke som os. Godt nok var han menneske – derfor kunne han tage menneskets synd på sig. Dog var han på én og samme tid Gud – derfor kunne han frelse menneskets for deres synd. Og se, nok kan vi være menneskelige som Jesus – også vi må bære synden som vores kors. Dog kan vi ikke, hvor ihærdigt vi end forsøger, være guder. Vi har nok hver især tendens til at tro det af og til, men guder er vi ikke, og meget her i livet kan vi ikke selv tage æren for.

Anna Sophie Seidelin har skrevet en bøn, som jeg brugte ved dagens gudstjeneste. Heri hørte vi følgende:

*“bliv i os med dit ord,
så vi tjener og elsker hinanden,
som du tjente og elskede os”*

Som i evangeliet når Jesus siger, at vi skal gøre for hinanden, som han har gjort med os. Vi skylder, må vi forstå, at vaske hinandens fødder. Hvad betyder det? Vi kan jo ikke vaske synden af hinanden. Det kan kun Gud. Men forstår du, kære læser, synden vil, at vi inddroges i os selv; at vi drives frem af egensindighed. Derfor lukker synden os inde i begær, stræbsomhed, bekymringer, uvished og angst; i principper og stædighed. Ja, i alt det, der knægter samhørigheden. Således knægter synden det mellemmenneskelige fællesskab. Det er dét, der skal gøres op med. Det kan vi ikke selv, men vi kan gøre det i kraft af troen. I troen på Kristus frisættes vi fra os selv, så vi kan leve det sande liv som relationelle mennesker. Trods synd retfærdiggøres vi i troen på Kristus. Deri findes nådens frisættelse, samhørigheden i Åndens fællesskab.

Sandheden om mennesket findes ikke i os selv, men i fællesskabet med hinanden. Det vidner skærtorsdagens fællesskab om, hvad end der er tale om fodvasken eller den sidste nadver. I kraft af troen får vi del i Jesu fællesskab, det er det, vi mindes om i nadveren, dåben og i gudstjenestens fællesskab, men det er også det, vi kan blive mindet om i vores hjerter - selv når vi sidder alene hjemme i stuerne. Selv dér, kan vore svage menneskehjerter røres af Guds nåde. Budskabet med frelsesfortællingen er, at vi får forbilledet til at kunne leve i kærlighedens fællesskab. Dét fællesskab, vi har med Vorherre og hinanden i al evighed – uagtet at vi just nu synes langt fra hinanden i legemet. I troen er vi ét. Amen.